

Sygn. akt **I AGa 105/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Górecki

Sędziowie: SSA Piotr Górecki

SSA Jerzy Geisler (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Paulus

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko **G. U.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 15 lutego 2017 r. sygn. akt IX GC 1237/15

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Piotr Górecki Marek Górecki Jerzy Geisler

--	--	--

I AGa 105/18

UZASADNIENIE

Powód (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.** wniósł w dniu 4 września 2015 r. pozew o zasądzenie od pozwanego **G. U.** kwoty 97.533,57 zł z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że kupił prawo użytkowania wieczystego nieruchomości wraz z prawem własności posadowionych na niej budynków, tym samym stając się właścicielem budynku, w którym pozwany najmował lokal użytkowy, prowadząc w nim działalność gastronomiczną. Zgodnie z przepisami prawa powód wstąpił w stosunek najmu z pozwanym i obciążał pozwanego fakturami VAT z tytułu czynszu

za wynajmem lokalu. Pozwany regulował swoje zobowiązania jedynie w części, powód wezwał go więc do zapłaty. Strona pozwana ponownie spłaciła jedynie niewielką część swojego zadłużenia, powód złożył więc oświadczenie o rozwiązaniu umowy najmu. Pozwany przyjął oświadczenie powoda i strony sporządziły protokół zdawczo – odbiorczy lokalu z uwzględnieniem jego wyposażenia i stanu liczników. Pozwany twierdził, że wyposażenie stanowiło jego własność, jednak powód, którego poprzedni właściciel zapewniał, że wyposażenie jest własnością wynajmującego, nie dał wiary pozwanemu i wezwał go do przedstawienia dowodów na własność wyposażenia. Strona pozwana dowodów takich nie przedstawiła. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się nieuregulowane należności z tytułu czynszu za wynajmem lokalu oraz opłat za media, które zgodnie z umową najmu miał ponosić pozwany.

W dniu 12 października 2015 r. Sąd wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczy zgodnie z żądaniem powoda.

Pozwany złożył sprzeciw od wskazanego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że powód nieprawidłowo naliczał opłaty z tytułu mediów – zgodnie z umową najmu powód winien ustalać opłaty za wodę, ścieki i energię elektryczną na podstawie odczytów z liczników znajdujących się w lokalu najmowanym przez pozwanego, ale tego nie robił. Pozwany zakwestionował także prawidłowość wyliczeń powoda dotyczących refakturowanych na pozwanego kosztów centralnego ogrzewania.

Nadto wskazał, że uiszczył na rzecz powoda w okresie od lipca 2014 r. do stycznia 2015 r. łącznie kwotę 34.000 zł, o którą powinno być zmniejszone roszczenie powoda. Pozwany złożył również oświadczenie o potrąceniu z wierzytelnościami powoda dochodzonymi pozwem kwoty 3.410 zł z tytułu usług gastronomicznych wykonanej na rzecz powoda.

Strona pozwana zwróciła również uwagę, że powód zatrzymał w lokalu wyposażenie należące do pozwanego jako zastaw ustawowy. Powód wynajmuje obecnie lokal wraz z wyposażeniem, z czego uzyskuje pożytki. W ocenie pozwanego pożytki te powinny być zaliczone na poczet należności powoda z tytułu czynszu najmu.

Wartość pożytków za okres od kwietnia 2015 r. do listopada 2015 r. pozwany ustalił na kwotę 30.448 zł, opierając się na znalezionej przez niego ofercie wynajmu wyposażenia gastronomicznego.

Powód odniósł się do zarzutów pozwanego w piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2015 r. Podniósł, że dokonywał odczytów z liczników znajdujących się w lokalu pozwanego, pozwany zresztą nigdy nie kwestionował wysokości tych opłat. Powód potwierdził, że pozwany dokonywał wpłat na jego rachunek bankowy, jednak jedynie część tych kwot została zaliczona na poczet należności dochodzonych pozwem, ponieważ powód zaliczał wpłaty pozwanego w pierwszej kolejności na najwcześniejsze wymagalne zobowiązania, nieobjęte niniejszym sporem. Odnosząc się do usług świadczonych przez pozwanego powód oświadczył, że uznał fakturę nr (...) wystawioną przez pozwanego i potrącił z należnością w niej ujętej swoje należności, natomiast

1

zakwestionował fakt przygotowania przez pozwanego na jego zlecenie lunchu. Podniósł też, że nigdy nie otrzymał od strony pozwanej faktury (...).

Powód wskazał, że został poinformowany przez poprzedniego wynajmującego, że wyposażenie lokalu, który najmował pozwany jest również objęte umową sprzedaży prawa użytkownika wieczystego i nieruchomości, ponieważ stanowi ono własność poprzedniego wynajmującego. Powód po twierdzeniach pozwanego, że wyposażenie stanowi jego własność zażądał od strony pozwanej dowodów na tą okoliczność, których nie otrzymał. Załączona do sprzeciwu umowa sprzedaży wyposażenia gastronomicznego lokalu jest umową warunkową, a wskazany w niej warunek nie nastąpił, w związku z czym nie doszła ona do skutku.

Stanowiący załącznik do warunkowej umowy sprzedaży aneks nie został podpisany przez strony tego stosunku zobowiązaniowego. Zawarty w nim opis urządzeń i wyposażenia jest tak ogólny, że nie pozwala zidentyfikować konkretnych rzeczy.

Z uwagi na powyższe powód stanął na stanowisku, że nie ma obowiązku zaliczania na poczet czynszu żadnych pożytków z wyposażenia znajdującego się w lokalu, ponieważ wyposażenie to nie należało do pozwanego.

Wyrokiem z dnia 15.02.2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 97.533,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi i orzekł o kosztach procesu. – k. 193-194 Pisemne ustalenia i motywy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przedstawił na kartach 196-210

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

(...) spółka akcyjna w P. była użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) i właścicielem posadowionych na tej nieruchomości budynków.

W dniu 13 grudnia 2012 r. wskazana spółka zawarła z pozwanym G. U. umowę najmu lokalu użytkowego znajdującego się w budynku należącym do (...) S.A. przy ul. (...). Lokal miał powierzchnię 230,90m² i pozwany miał go wykorzystywać do prowadzenia działalności gastronomicznej (§ 2 pkt 1 i 3 umowy).

Zgodnie z § 4 pkt 1 umowy najmu pozwany zobowiązał się płacić czynsz miesięczny w wysokości 20,79 zł plus VAT za każdy metr powierzchni użytkowej lokalu oraz opłaty eksploatacyjne takie jak opłaty za wodę, energię elektryczną, gaz – kalkulowanych na podstawie faktur otrzymywanych przez wynajmującego w poprzednim okresie rozliczeniowym. W przypadku, kiedy wartość czynszu miała stanowić mniej niż 6% wartości obrotu, pozwany miał pokryć różnicę między faktycznym udziałem czynszu w obrotach a czynszem należnym, przy założeniu jego udziału na poziomie 6%. Rozliczenie z tego tytułu miało następować raz w roku poprzez zwiększenie czynszu za pierwszy okres rozliczeniowy roku następującego po roku, którego dotyczy rozliczenie. Płatność czynszu miała następować z góry do dziesiątego dnia każdego miesiąca (§ 4 pkt 4 umowy). Strony uzgodniły w § 4 pkt 4 umowy, że stawka czynszu ma ulegać zmianom od dnia 1 stycznia 2014 r. w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w minionym roku w stosunku do roku poprzedzającego miniony rok. Na podstawie § 5 pkt 2 umowy opłaty za energię elektryczną oraz dostarczoną do lokalu wodę i odprowadzane ścieki miały być pokrywane przez pozwanego w kwocie wynikającej ze wskazań układów pomiarowych zainstalowanych w wynajmowanym lokalu, natomiast opłaty za ogrzewanie lokalu miały być wyliczane na podstawie iloczynu kosztów ogrzewania całego budynku i ilorazu powierzchni lokalu i powierzchni całego budynku. Pozwany był również zobowiązany uiszczać opłaty za wywóz odpadów stałych z lokalu i sprzątanie. Niezależnie od czynszu i opłat eksploatacyjnych pozwany zobowiązał się płacić miesięczny opłaty z tytułu świadczeń dodatkowych, których wysokość miała wynosić 6 zł netto za każdy 1m² powierzchni lokalu. Opłaty z tego tytułu miały być waloryzowane corocznie w styczniu wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Strony zawarły umowę najmu na okres 10 lat (§ 7 pkt 1). Na podstawie § 7 pkt 2 wynajmujący był uprawniony do rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym między

2

innymi wtedy, kiedy najemca opóźniał się w zapłacie należności wynikających z umowy za co najmniej dwa okresy płatności, bez potrzeby wyznaczania dodatkowego terminu do zapłaty.

bezsporne, nadto dowód: umowa najmu lokalu użytkowego z dnia 13.12.2012 r. (k. 8-10).

Pozwany przejął lokal w dniu 13 grudnia 2012 r., to jest w dniu zawarcia umowy najmu. Strony umowy najmu ustaliły, że w lokalu znajduje się wyposażenie kuchni należące do poprzedniego najemcy oraz wyposażenie lokalu przez niego wykonane. Po wydaniu lokalu pozwany miał podjąć rozmowy z poprzednim najemcą dotyczące przejęcia

wyposażenia. W przypadku, gdyby pozwany i dotychczasowy najemca nie doszli do porozumienia, dotychczasowy najemca miał mieć prawo do zabrania swojego wyposażenia z lokalu. Pozwany oświadczył, że na dzień wydania lokalu nie przysługują mu żadne prawa do znajdującego się w lokalu wyposażenia. Gdyby poprzedni najemca pozostawił wyposażenie w lokalu nieodpłatnie, pozwany zobowiązał się zwrócić wyposażenie lokalu wynajmującego z końcem okresu najmu. Wynajmujący miał zwrócić pozwanemu poszczególne elementy wyposażenia jedynie w przypadku okazania przez pozwanego faktur VAT zakupu elementów wyposażenia od poprzedniego najemcy.

Poprzednimi najemcami lokalu byli I. H. i S. W., prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...). W lokalu prowadzona była restauracja.

W dniu 29 października 2012 r., jeszcze przed zawarciem umowy najmu z (...) S.A., pozwany zawarł z nimi warunkową umowę sprzedaży wyposażenia znajdującego się w lokalu. Zgodnie z § 3 umowy sprzedaży strony umowy ustaliły, że jest ona zawarta pod warunkiem zawarcia przez pozwanego umowy najmu lokalu pod adresem S. 61A do dnia 30 listopada 2012 r.

Pomimo niespełnienia tego warunku I. H. i S. W. i tak sprzedali pozwanemu wyposażenie lokalu.

W dniu 28 grudnia 2012 r. pozwany został z tego tytułu obciążony fakturą VAT nr (...) na kwotę 24.600 zł brutto. Podatek VAT wynikający z umowy sprzedaży został rozliczony w deklaracji VAT za grudzień 2012 r. przez spółkę cywilną (...). S. W. rozliczył wynikający ze sprzedaży przychód w korekcie deklaracji podatkowej za rok 2012.

Pozwany zapłacił uzgodnioną cenę.

dowód: protokół zdawczo – odbiorczy z dnia 13.12.2012 r. (k. 95), warunkowa umowa sprzedaży ruchomości z dnia 29.10.2012 r. (k. 73-75) z załącznikiem (k. 75), oświadczenie S. W. z dnia 27.10.2012 r. (k. 76), zeznania świadka S. W. (rozprawa w dniu 01.06.2016 r., 05:30-24:30), oświadczenie S. W. z dnia 10.06.2016 r. (k. 164), pismo Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w P. z dnia 30.06.2016 r. (k. 168), zeznania świadka I. H. (rozprawa w dniu 18 stycznia 2017 r., 06:31-10:06).

W dniu 28 lutego 2014 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kupiła od (...) S.A. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) oraz prawo własności budynków znajdujących się na nieruchomości.

Pismem z dnia 6 marca 2014 r. powód poinformował pozwanego o kupnie tych praw i o tym, że w związku z nabyciem budynku, wstąpił w stosunek najmu z pozwanym w miejsce (...) S.A.

bezsporne, nadto dowód: pismo z dnia 06.03.2014 r. (k. 11), zeznania za powoda prezesa zarządu R. S. (rozprawa z dnia 18.01.2017 r., 13:59-43:49).

Powód zlecił funkcję administratora obiektu P. P.. P. P. pełnił tę funkcję przez cały okres, w którym pozwany najmował lokal od powoda. Był on odpowiedzialny za rozliczanie opłat eksploatacyjnych poszczególnych najemców. W budynku znajdował się główny licznik energii elektrycznej. Z odczytów z tego licznika korzystał dostawca energii, obciążając powoda za energię elektryczną dostarczaną do budynku. Poszczególni

3

najemcy, w tym pozwany, mieli swoje podliczniki, które znajdowały się w rozdzielni. Powód obciążał najemcę, w tym pozwanego, opłatą w wysokości odpowiadającej odczytowi z podlicznika najemcy. Różnicę między kwotą, którą dostawca energii obciążył powoda, a sumą opłat z poszczególnych podliczników, która stanowiła opłatę za doprowadzanie energii elektrycznej do elementów wspólnych dla całego budynku, powód dzielił pomiędzy poszczególnych najemców, biorąc pod uwagę stosunek najmowanej powierzchni do powierzchni całego budynku. Stan podliczników był sprawdzany przez P. P. co miesiąc, a wyniki sprawdzenia były spisywane.

W budynku istniały podliczniki zużycia wody, jednak powód nie wiedział, do jakich układów były podłączone poszczególne liczniki, dlatego też powód rozliczał rachunek wystawiony przez dostawcę wody i odbiorcę nieczystości w ten sposób, że rozdzielał kwotę rachunku na poszczególnych najemców, proporcjonalnie do wielkości powierzchni najmowanych lokali.

Pozwany zainstalował w swoim lokalu licznik gazowy, obejmujący dostawy gazu konieczne do prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanego. Powód otrzymywał rachunek z tytułu dostawy gazu do całego budynku. Z tego rachunku odliczana była kwota odpowiadająca odczytowi z licznika pozwanego, którą pozwany płacił. Pozostała kwota z rachunku za dostawę gazu dla całego budynku, była dzielona na wszystkich najemców, w tym również pozwanego, proporcjonalnie do powierzchni najmowanych lokali z uwagi na konieczność ogrzewania części wspólnych budynku.

Zdarzało się, że P. P. błędnie rozliczał poszczególnych najemców, co następnie poprawiał odpowiednimi fakturami korygującymi.

dowód: zeznania świadka P. P. (rozprawa w dniu 14.10.2016 r., 05:28-01:03:52), zeznania za powoda prezesa zarządu R. S. (rozprawa z dnia 18.01.2017 r., 13:59-43:49).

Powód obciążał pozwanego fakturami VAT:

1) w dniu 4 sierpnia 2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.370,82 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 14 sierpnia 2014 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za sierpień 2014 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za lipiec 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media za czerwiec 2014 r. w wysokości 2.190,33 zł;

2) w dniu 3 września 2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.609,06 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 13 września 2014 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za wrzesień 2014 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za sierpień 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media za lipiec 2014 r. w wysokości 2.384,02 zł;

3) w dniu 3 października 2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.444,68 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 13 października 2014 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za październik 2014 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za wrzesień 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media za sierpień 2014 r. w wysokości 2.250,38 zł;

4) w dniu 4 listopada 2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.861,87 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 14 listopada 2014 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za listopad 2014 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za październik 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media za wrzesień 2014 r. w wysokości 2.589,56 zł;

5) w dniu 3 grudnia 2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.593,34 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 10 grudnia 2014 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za grudzień 2014 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za listopad 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media w wysokości 3.184,25 zł;

4

6) w dniu 8 stycznia 2015 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.020,03 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 15 stycznia 2015 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za styczeń 2015 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za grudzień 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media w wysokości 3.531,15 zł;

7) w dniu 6 lutego 2015 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.307,90 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 20 lutego 2015 r. Na kwotę objętą fakturą składała się kwota czynszu za luty 2015 r. w kwocie 4.844,28 zł netto, kwota kosztów dodatkowych za styczeń 2015 r., błędnie wskazanych jako koszty dodatkowe za styczeń 2014 r. – 1.396,95 zł netto oraz opłaty za media w wysokości 3.765,19 zł.

bezsporne, nadto dowód: faktury VAT (k. 15-21).

Pozwany przelewał na rachunek bankowy powoda środki, nie dołączając żadnych tytułów przelewu. I tak pozwany wpłacił:

- 1) w dniu 8 lipca 2014 r. kwotę 2.000 zł,
- 2) w dniu 22 lipca 2014 r. kwotę 1.500 zł,
- 3) w dniu 11 września 2014 r. kwotę 4.000 zł,
- 4) w dniu 6 października 2014 r. kwotę 3.500 zł,
- 5) w dniu 23 października 2014 r. kwotę 4.000 zł,
- 6) w dniu 5 grudnia 2014 r. kwotę 4.000 zł,
- 7) w dniu 23 grudnia 2014 r. kwotę 7.000 zł,
- 8) w dniu 30 grudnia 2014 r. kwotę 4.000 zł,
- 9) w dniu 31 stycznia 2015 r. kwotę 4.000 zł.

bezsporne, nadto dowód: potwierdzenia przelewów (k. 61-69).

Wpłaty te zostały zaliczone przez powoda na poczet wcześniej wymagalnych należności przysługujących mu od pozwanego, których saldo, licząc od dnia wstąpienia do umowy najmu przez stronę powodową wynosiło 145.452,03 zł.

dowód: zestawienie wysokości wszystkich wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego k. 91, zeznania za powoda prezesa zarządu R. S. (rozprawa z dnia 18.01.2017 r., 13:59-43:49).

W dniu 2 stycznia 2015 r. pozwany obciążył powoda fakturą VAT nr (...) na kwotę 1.960 zł, na którą składało się wynagrodzenie za usługę gastronomiczną i za sprzedaż sałatek. Jako termin płatności wskazał dzień 16 stycznia 2015 r. Następnie w dniu 23 stycznia 2015 r. pozwany obciążył fakturą VAT nr (...) na kwotę 1.450 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 6 lutego 2015 r., z tytułu przygotowanego lunchu. Powód uznał należność objętą fakturą VAT nr (...) i potrącił z tą wierzytelnością swoje wierzytelności: objętą fakturą VAT nr (...) w kwocie 875,31 zł oraz ujętą w fakturze VAT nr (...) w kwocie 1.084,69 zł.

dowód: faktury VAT (k. 70, 71), zeznania za powoda prezesa zarządu R. S. (rozprawa z dnia 18.01.2017 r., 13:59-43:49).

Pismem z dnia 3 marca 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 79.083,01 zł z tytułu niespłaconych należności objętych wyżej wskazanymi fakturami VAT oraz kwoty 2.370,76 zł z tytułu odsetek karnych liczonych od dnia wymagalności każdej należności do dnia wezwania, w terminie do dnia 13 marca 2015 r.

bezsporne, nadto dowód: pismo z dnia 03.03.2015 r. (k. 13).

Pismem z dnia 27 marca 2015 r., wręczonym pozwanego w tym samym dniu, powód złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy najmu z dnia 13 grudnia 2012 r. ze skutkiem natychmiastowym na podstawie postanowienia § 7 pkt 2 lit. a) umowy, ze względu na opóźnienie

pozwanego w zapłacie czynszu najmu za co najmniej dwa okresy płatności. Strony spisały stan wyposażenia lokalu oraz stan liczników energii elektrycznej, wody i gazu znajdujących się w lokalu. Powód pomimo twierdzeń pozwanego nie dał mu wiary, że to właśnie pozwany jest właścicielem wyposażenia znajdującego się w lokalu i odmówił jego wydania do czasu, aż pozwany udowodni, że faktycznie stanowi ono własność pozwanego. Jednocześnie powód złożył oświadczenie, że wykonuje ustawowe prawo zastawu na rzeczach ruchomych wniesionych przez pozwanego do najmowanego lokalu tytułem zabezpieczenia roszczeń z tytułu czynszu najmu i świadczeń dodatkowych. Wyposażenie lokalu pozostało w tym lokalu.

bezsporne, nadto dowód: pisma z dnia 27.03.2015 r. (k. 22, 72), protokół obejmujący wyposażenie lokalu (k. 23-26), protokół stanu liczników (k. 27), zeznania świadka P. P. (rozprawa w dniu 14.10.2016 r., 05:28-01:03:52).

W dniu 9 kwietnia 2015 r. powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 5.195,82 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 16 kwietnia 2015 r. Na wskazaną kwotę składały się koszty dodatkowe za marzec 2015 r. w wysokości 1.171,63 zł netto oraz opłaty za media za luty 2015 r. w kwocie 3.052,61 zł. Następnie w dniu 5 maja 2015 r. powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 3.349,45 zł z tytułu opłat za media za marzec 2015 r., z terminem płatności ustalonym na dzień 12 maja 2015 r.

bezsporne, nadto dowód: faktury VAT (k. 31, 32).

Po opuszczeniu lokalu przez pozwanego powód wynajął go kolejnemu najemcy, który w prowadzonej działalności gospodarczej korzystał z wyposażenia pozostawionego przez pozwanego.

bezsporne, nadto dowód: zeznania za powoda prezesa zarządu R. S. (rozprawa z dnia 18.01.2017 r., 13:59-43:49)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron, zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań stron postępowania. Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty. Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c. Powód co prawda kwestionował, by załącznik do umowy sprzedaży wyposażenia lokalu z dnia 29 października 2012 r. faktycznie został do niej załączony, jednak w świetle wiarygodnych zeznań świadka S. W., Sąd ustalił, że okoliczność taka rzeczywiście miała miejsce.

Zeznania świadka S. W. Sąd uznał za wiarygodne w całości. Świadek zeznawał na okoliczności związane z umową sprzedaży pozwanemu wyposażenia lokalu. Zeznania świadka były zgodne z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy – warunkową umową sprzedaży, pisemnym oświadczeniem świadka z października 2012 r. oraz informacjami przekazanymi przez Urząd Skarbowy, który potwierdził, że umowa sprzedaży została zgłoszona w deklaracjach VAT i PIT. Fakt, iż właścicielem wyposażenia lokalu jest (...) spółka cywilna potwierdził również (...) S.A. w protokole zdawczo – odbiorczym z dnia 13 grudnia 2012 r. Świadek S. W. zeznawał w sposób spójny i jasny i był pewny swoich twierdzeń, Sąd nie znalazł zatem podstaw, by kwestionować wiarygodność jego zeznań. Podobnie za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka I. H., która również zeznała, że wyposażenie lokalu zostało sprzedane pozwanemu.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały również zeznania świadka P. P.. Zeznania tego świadka w przeważającym zakresie pozostawały zgodne z pozostałym materiałem dowodowym i Sąd nie miał podstaw, by kwestionować ich wiarygodność. W zakresie, w jakim zeznania te były sprzeczne z zeznaniami pozwanego, dotyczącymi w szczególności tego, czy świadek przedstawiał pozwanemu zestawienia stanów liczników, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka. W ocenie Sądu odmawianie najemcom wglądu do zanotowanego stanu liczników czy też faktur wystawianych przez poszczególnych dostawców mediów, na których

opierały się wyliczenia z tytułu opłat eksploatacyjnych, działałoby jedynie na szkodę powoda, ponieważ nie mógł on liczyć na to, że odmawiając wglądu do dokumentów skutecznie ograniczy żądania wyjaśnień czy też obniżenia opłat.

Zeznania zeznającego za powoda prezesa zarządu spółki R. S. Sąd uznał za wiarygodne w całości. Pozostawały one zgodne z zeznaniami świadka P. P., a także z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy, za wyjątkiem faktury VAT nr (...). Z braku innych dowodów na wykonanie usługi objętej fakturą poza zeznaniami pozwanego, które Sąd uznał w tym zakresie za niewiarygodne, Sąd ustalił, że do zamówienia i wykonania przez stronę pozwaną tej usługi nie doszło.

Zeznania pozwanego G. U. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim pozostawały zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Dlatego też Sąd uznał za prawdziwe zeznania dotyczące okoliczności związanych z zakupem przez pozwanego wyposażenia najmowanego lokalu. Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania dotyczące rozliczania mediów i nadużyć powoda z tym związanych, ponieważ nie zostały one potwierdzone żadnym innym dowodem, a były one sprzeczne z zeznaniami P. P., który zajmował się rozliczeniami należności z tego tytułu. Jak już wskazano wyżej, Sąd nie dał również wiary zeznaniom pozwanego co do tego, że wykonał on usługę gastronomiczną na kwotę 1.450 zł. Brak jest na to jakichkolwiek dowodów poza zeznaniami samego pozwanego, a okoliczności tej zaprzeczył powód.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził należności z tytułu czynszu oraz opłat eksploatacyjnych wynikających z umowy najmu lokalu. Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Bezspornym pozostawało między stronami, że powód wstąpił w stosunek najmu, powstały na podstawie umowy najmu z dnia 13 grudnia 2012 r. zawartej przez (...) S.A. i pozwanego. Treść umowy nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Przyczyną sporu między stronami były podnoszone przez pozwanego zastrzeżenia co do naliczania przez powoda opłat eksploatacyjnych oraz zarzuty dotyczące spłaty części zadłużenia i wzajemnych roszczeń pozwanego wobec powoda.

Pozwany nie kwestionował wysokości czynszu najmu oraz wysokości świadczeń dodatkowych. Podniósł natomiast, iż powód rozliczał opłaty eksploatacyjne niezgodnie z umową. Należy zauważyć, iż na podstawie umowy najmu z dnia 13 grudnia 2012 r. pozwany rzeczywiście miał uiszczać opłaty za energię elektryczną oraz za wodę i odprowadzane ścieki na podstawie wskazań układów pomiarowych zainstalowanych w najmowanym lokalu, natomiast co do ogrzewania pozwany zobowiązany był ponosić koszty w wysokości iloczynu kosztów ogrzewania całego budynku oraz ilorazu powierzchni najmowanego lokalu i powierzchni całego budynku. Sąd ustalił, że opłaty eksploatacyjne za gaz (ogrzewanie) były rozliczane zgodnie z umową, na podstawie rachunku dostawcy gazu za sprzedaż gazu dla całego budynku, dzielonego pomiędzy poszczególnych najemców według powierzchni najmowanych lokali. Pozwany nie wskazał żadnych konkretnych zarzutów dotyczących prawidłowości rozliczenia należności za gaz i dowodów na ich poparcie.

Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd ustalił, na podstawie zeznań świadka P. P., że były dokonywane comiesięczne odczyty podliczników energii elektrycznej należących do poszczególnych najemców. Co prawda powód naliczał pozwanemu również opłaty za zużycie energii elektrycznej doprowadzanej do elementów wspólnych budynku, proporcjonalnie do powierzchni lokalu najmowanego przez pozwanego, a uzgodnienia takiego nie ma w umowie najmu, jednak biorąc pod uwagę, iż pozwany nie sprzeciwiał się takiej praktyce Sąd uznał, iż między stronami doszło do porozumienia co do pobierania takiej opłaty przez powoda. Pozwany co prawda podnosił, że niejednokrotnie domagał się korekty ustalonych przez powoda opłat, jednak jak sam zeznał, P. P. w niektórych przypadkach uznawał zarzuty pozwanego, a w niektórych nie. Świadczy to o zastrzeżeniach pozwanego do wysokości opłaty

w poszczególnych miesiącach, a nie co do generalnego sposobu wyliczania opłaty. Pozwany nie wykazał, by kiedykolwiek kwestionował sposób wyliczania wysokości opłat eksploatacyjnych.

W przypadku opłat za wodę powód co prawda nie korzystał z odczytów liczników znajdujących się w lokalu pozwanego, jednak Sąd ustalił, ponownie na podstawie zeznań świadka P. P., że odczyty z liczników znajdujących się u poszczególnych lokatorów nie odpowiadały faktycznemu zużyciu wody, dlatego też powód odwołał się do rozliczania opłat za wodę na zasadzie proporcjonalności powierzchni najmowanego lokalu do powierzchni budynku. Brak zastrzeżeń pozwanego, który uiszczał w ten sposób wyliczone należności we wcześniejszych okresach, ponownie każe przyjmować, że pozwany zgodził się na takie rozliczanie opłat z tytułu wody i ścieków.

Jedynie na marginesie należy wskazać, że pozwany formułując zarzuty co do prawidłowości rozliczeń z tytułu mediów, winien wskazać konkretne kwoty, które kwestionuje. Nie może on, podnosząc ogólnikowe zarzuty domagać się nie obciążania go przez Sąd koniecznością zapłaty należności za media, z których wszak korzystał.

Pozwany zarzucił również, że spłacił część należności dochodzonych przez powoda. Bezspornym pozostawało, że pozwany rzeczywiście wpłacił na rachunek bankowy powoda wskazane przez siebie kwoty. Powód jednak oświadczył, że zostały one zaliczone na należności wymagalne wcześniej niż należności objęte pozwem. Wskazać należy, że w tytułach przelewów kwot, które pozwany wskazał jako spłatę należności objętych sporem, strona pozwana nie wskazała, które zobowiązania spłaca. Powód mógł zatem dokonać zaliczenia na poczet najdawniej wymagalnych długów, ponieważ zgodnie z art. 451 § 2 k.c. jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu. W przypadku braku takiego pokwitowania i braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego (art. 451 § 3 k.c.). Pozwany nie zakwestionował sposobu zaliczenia przez powoda poszczególnych kwot na poszczególne należne mu wierzytelności, uznać zatem należało, że zarzut pozwanego w tym zakresie był niezasadny.

Niezasadny okazał się również zarzut potrącenia wierzytelności pozwanego z wierzytelnościami powoda dochodzonymi pozwem, który stanowił jednocześnie oświadczenie pozwanego o potrąceniu. Zgodnie z art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.). Potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie (art. 499 k.c.). Pozwany złożył oświadczenie co do dwóch posiadanych przez siebie wierzytelności: w kwocie 1.960 zł objętej fakturą VAT nr (...) oraz w kwocie 1.450 zł objętej fakturą VAT nr (...). Istnienie pierwszej z tych wierzytelności było między stronami bezsporne. Co do drugiej z nich natomiast powód zaprzeczył, by pozwany wykonał usługę, za którą domagał się zapłaty wynagrodzenia. W konsekwencji, zgodnie z art. 6 k.c., to na pozwanym ciążył obowiązek udowodnienia, że usługa gastronomiczna, za którą obciążył powoda naprawdę została wykonana. Strona pozwana nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów za wyjątkiem zeznań samego pozwanego, których Sąd nie uznał jednak za wiarygodne. Zeznania pozwanego były bowiem sprzeczne w tym zakresie z zeznaniami powoda, a opierając się jedynie na fakturze VAT, której powód twierdził, że nie otrzymał, i zeznaniach pozwanego Sąd nie mógł ustalić, że pozwany wykonał usługę, nie dysponując żadnym potwierdzeniem na piśmie tego faktu, choćby podpisem przedstawiciela powoda na fakturze, jak to miało miejsce w przypadku faktury nr (...). Pozwany zatem nie mógł skutecznie potrącić z należnością dochodzoną pozwem wierzytelności w kwocie 1.450 zł, bowiem nie udowodnił, by wierzytelność ta w ogóle

istniała, a, co oczywiste, nie można potrącić nieistniejącej wierzytelności. W przypadku wierzytelności w kwocie 1.960 zł powód oświadczył natomiast, iż rozliczył ją, zaliczając kwotę nią objętą na poczet poszczególnych należności ujętych

we wskazanych przez powoda fakturach VAT. Zatem skoro należność ta została już rozliczona, pozwany nie mógł jej potrącać, bowiem w tym przypadku kwota 1.960 zł dwukrotnie byłaby zaliczana na poczet jego zobowiązań.

Za niezasadny Sąd uznał również zarzut pozwanego dotyczący konieczności zaliczenia na poczet zaległego czynszu najmu pożytków uzyskiwanych przez powoda z tytułu korzystania z wyposażenia gastronomicznego lokalu pozostawionego w nim przez pozwanego. Wskazać należy, iż Sąd ustalił, że pozwany jest właścicielem wyposażenia znajdującego się w lokalu przy ul. (...) w P.. Choć strona pozwana nie przedstawiła powodowi dowodów zakupu tego wyposażenia, to na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów z dokumentów i z zeznań świadków S. W. i I. H. przyjąć należało, że pozwany nabył wyposażenie lokalu, który najmował, od poprzedniego najemcy. Był zatem jego właścicielem. Zgodnie z art. 670 § 1 k.c. dla zabezpieczenia czynszu oraz świadczeń dodatkowych, z którymi najemca zalega nie dłużej niż rok, przysługuje wynajmującemu ustawowe prawo zastawu na rzeczach ruchomych najemcy wniesionych do przedmiotu najmu, chyba że rzeczy te nie podlegają zajęciu. W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie miała miejsce regulowana powołanym przepisem sytuacja. Na podstawie art. 319 k.c. jeżeli rzecz obciążona zastawem przynosi pożytki, zastawnik powinien, w braku odmiennej umowy, pobierać je i zaliczać na poczet wierzytelności i związanych z nią roszczeń. Po wygaśnięciu zastawu obowiązany jest złożyć zastawcy rachunek. Pozostawało bezsporne, że powód ponownie wynajął lokal najmowany wcześniej przez pozwanego, a w lokalu tym wykorzystywane jest wyposażenie pozostawione przez pozwanego. Słusznie zatem podniósł pozwany, że powód winien zaliczać pożytki z zajętego wyposażenia, jakimi są dochody z wynajmowania wyposażenia, na poczet zadłużenia pozwanego z tytułu czynszu najmu i opłat dodatkowych. By jednak uznać, że dług pozwanego rzeczywiście uległ zmniejszeniu z uwagi na zaliczenie pożytków z rzeczy na poczet czynszu i innych opłat, pozwany winien wykazać rzeczywistą wartość tych pożytków. Za niewystarczające w tym zakresie Sąd uznał przedstawienie przez pozwanego jednej oferty wynajmu wyposażenia. Wskazać należy, iż żeby ustalić wartość pożytków, należałoby ustalić, jaka jest rynkowa wysokość czynszu najmu czy też dzierżawy wyposażenia lokalu, co wymagało posiadania wiadomości specjalnych na temat sytuacji na rynku oraz kształtowania się stawek czynszu. Poczynienie tych ustaleń wymagało przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego o co winien wnioskować pozwany, gdyż to na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Pozwany nie złożył jednak w trakcie procesu wniosku o dopuszczenie takiego dowodu, a brak jest podstaw do działania w tym zakresie przez Sąd z urzędu. Obie strony były reprezentowane w procesie przez zawodowych pełnomocników. W takiej sytuacji ingerencja Sądu w postępowanie dowodowe, która miałaby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy stanowiłaby naruszenie zasady bezstronności Sądu i równorzędnej pozycji stron w procesie cywilnym.

W ocenie Sądu nie można uznać jednej oferty za wystarczającą do oceny wysokości stawek rynkowych. Na jej podstawie Sąd nie mógł ustalić, jak wskazana w ofercie stawka ma się do średnich stawek na rynku, nie mógł zbadać, czy była to oferta konkurencyjna, czy też zawyżona lub zaniżona. Należy również wskazać, że przedstawiona oferta dotyczyła wynajmu urządzeń fabrycznie nowych, określonego producenta. W rozpoznawanej sprawie natomiast sporne wyposażenie nie było nowe, nie stanowiło również odrębnego przedmiotu umowy najmu, a jedynie część umowy najmu lokalu, co niewątpliwie wpływa na wysokość stawki czynszu. Dlatego też, choć Sąd uznał, że co do zasady dług pozwanego winien zostać zmniejszony o pożytki, jakie powód uzyskał z przedmiotów wyposażenia pozostawionych przez pozwanego w lokalu, to ponieważ pozwany nie wykazał, o jaką kwotę dług ten winien zostać zmniejszony, zarzut pozwanego nie mógł mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Mając na uwadze przedstawiony stan faktyczny sprawy oraz powyższe rozważania prawne Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 659 § 1 k.c. kwotę 97.533,57 zł.

O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. W rozpoznawanej sprawie Sąd przyznał odsetki od dnia następnego po dniu płatności wskazanym w poszczególnych fakturach VAT wystawionych przez powoda. Należy zauważyć, iż terminy płatności wskazane przez powoda w

fakturach były korzystniejsze niż terminy wynikające z umowy najmu, ponieważ z godnie z jej postanowieniami pozwany był zobowiązany płacić czynsz i pozostałe opłaty do dziesiątego dnia każdego miesiąca. Wskazane w wyroku rozdzielenie odsetek wynika z wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. nowelizacji Kodeksu cywilnego, która wprowadziła zmiany w art. 481 k.c. Od tego dnia odsetki ustawowe dochodzone pozwem stały się odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

O kosztach postępowania w punkcie 2 wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. Pozwany jako strona przegrywająca sprawę obowiązany jest zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 4.877 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Wyrok z dnia 15.02.2017 r. zaskarżył apelacją pozwany w całości. Rozstrzygnięciu zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treści zebranego materiału dowodowego polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że pozwany nie wykazał wysokości pożytków, jakie powód uzyskał na skutek wynajmowania wyposażenia gastronomicznego stanowiącego własność pozwanego, podczas gdy wysokość tych pożytków wynika z przedłożonej przez pozwanego oferty sporządzonej przez firmę (...) sp. z o.o. Powołując się na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości wraz ze stosownym rozstrzygnięciem o kosztach procesu. – k. 213-217

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego. – k. 242-243

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przedmiotem apelacji była jedynie kwestia tego, czy powinno nastąpić umniejszenie należności na rzecz powoda z racji potrącenia należności przysługującej pozwanemu z tytułu pożytków jakie powinien uzyskać powód z tytułu przejęcia ruchomości w ramach ustawowego prawa zastawu na podstawie art. 319 kc w zw. z art. 670 § 1 kc.

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że oprócz kwestii wykazania tego kto jest właścicielem ruchomości, które pozostały w lokalu powoda, które mogły być objęte zastawem ustawowym, obowiązkiem pozwanego było także wykazanie, w jakiej wysokości pożytki osiągnął powód. Dopiero bowiem takie określenie wierzytelności umożliwiłoby dokonanie potrącenia.

Ma rację Sąd I instancji, że bez przeprowadzenia w tym zakresie dowodu z opinii biegłego ustalenia wysokości pożytków, a więc wierzytelności należnej pozwanemu nie jest możliwe. Skoro sprawa ma charakter gospodarczy i obie strony były reprezentowane w procesie przez zawodowych pełnomocników nie było podstaw do działania Sądu z urzędu. Z uwagi na to, że dowód z opinii nie został w sprawie przeprowadzony i wysokość wierzytelności nie została przez pozwanego wykazana, to uwzględnienie zarzutu potrącenia nie było możliwe.

Oczywiście błędne jest stanowisko skarżącego, że przedłożenie oferty firmy (...), która zajmuje się długotrwałym wynajmem sprzętu stanowiącego wyposażenie restauracji było wystarczające do poczynienia niezbędnych ustaleń co do wysokości osiągniętych

pożytków, które pozwany zgłosił do potrącenia. W oparciu o tę jedną ofertę takich ustaleń poczynić nie można. Nie wiadomo bowiem jak urządzenia wskazane w ofercie firmy (...) mają się do tych, które były przedmiotem zastawu, objętych protokołem z dnia 27.03.2015 r. – k. 23-24 i 77 W jakim zakresie były one przedmiotem wynajmu po marcu 2015 r. Czy wskazane w ofercie ceny odnoszą się do sprzętu nowego czy używanego. Wreszcie jak kształtują się ceny

z przedłożonej na oferty w porównaniu z cenami obowiązującymi na rynku. Bez przeprowadzenia w tym kierunku stosownego postępowania dowodowego, w tym także dowodu z opinii biegłego niezbędnych ustaleń w sprawie nie można poczynić, a obowiązek wykazania tych okoliczności spoczywał na pozwanym.

W świetle powyższego trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że pozwany nie wykazał wysokości swojej wierzytelności zgłoszonej do potrącenia, a tym samym nieuwzględnienie zarzutu potrącenia było prawidłowe.

Sąd Apelacyjny pragnie zaznaczyć, że w ramach apelacji pozwanego, jaka została zgłoszona w sprawie, pozostawiono zupełnie na marginesie kwestię prawidłowości ustaleń Sądu Okręgowego co do wykazania przejścia własności ruchomości stanowiących wyposażenie lokalu w roku 2012 z poprzedniego najemcy na rzecz pozwanego, bo dla rozstrzygnięcia apelacji nie miało to istotnego znaczenia.

Mając powyższe na uwadze, apelację pozwanego, jako niezasadną, oddalono w całości. – art. 385 kpc

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 i 108 § 1 kpc.

SSA P. Górecki SSA M. Górecki SSA J. Geisler